

vi er den rigtige. Det giver ansvarlighed over for at løse opgaverne, og det er under alle omstændigheder også parterne selv, der har mest forstand på tingene, langt mere, end vi har som lovgivere.

Dernæst synes vi også, det er rigtigt, at ud over at staten bidrager til arbejdsmarkedsuddannelserne, bidrager også arbejdsgiverne kollektivt. Her havde vi nok gerne set en model, hvor der også var lagt nogle penge ud i virksomhederne som en pulje, som lønmodtagerne havde afgørende indflydelse på. Det var en model, man godt kunne have anvendt, men det blev altså ikke sådan. Det blev en central arbejdsmarkedsuddannelsesfinansiering, som arbejdsgiverne kommer til at bidrage til, og der er jo ikke tale om, at nogen kommer til at betale, uden at der kommer noget ud af det. Det er jo igen noget med, at parterne har fundet ud af, at disse uddannelser vil man gerne fremme, og man vil gerne have, at de skal virke, og så må man også på en eller anden måde betale dem.

Det er rigtigt, at den enkelte arbejdsgiver, som har bidraget, ikke nødvendigvis selv får glæde af ordningen, når det gælder timelønsmodtagere. Men hvis man lavede den individualistiske model, som må være den, Venstre og De Konservative går ind for, ville vi netop risikere, at man lige så langsomt udsultede hele efteruddannelsessystemet, så der ikke var penge til arbejdsmarkedsuddannelsesfinansieringen, og det er derfor, vi siger, at modellen her sikrer, at vi får en arbejdsmarkedsuddannelsespolitik, der kan finansieres, og at arbejdsmarkedets parter har en afgørende indflydelse. Der er ikke noget med, at der kommer en hel masse uddannelser ind i systemet, med mindre parterne selv ønsker det og derfor også er med til at finansiere dem i den sidste ende.

Det, der skilte partierne – ja, det kan selvfølgelig godt være, der også var andre ting, som ville have skilt – i forbindelse med finanslovforhandlingerne, var spørgsmålet: Hvem skal betale, hvem skal finansiere det? Og selv om vi har fået lidt at vide om, hvordan f.eks. Venstre ville have finansieret ordningen, henstår der stadig dette spørgsmål: Kunne vi være sikre på, at vi ville have et arbejdsmarkedsuddannelsessystem, som havde de ressourcer i sig, som er nødvendige for, at man kan få efteruddannet den arbejdskraft, som det er nødvendigt at få efteruddannet?

Der var en henvisning til, at man kan rationalisere den slags ting, og jeg må sige, at det er

utrolig mange gange, Venstre og De Konservative har ment at kunne finansiere tingene ved at sætte to skriveborde sammen og på den måde løse nogle problemer. Det er fantastisk, at da Venstre og De Konservative havde regeringsmagten i sin tid, gjorde man stort set overhovedet intet ved det, heller ikke på det tidspunkt, hvor den konservative ordfører var arbejdsminister. Det er i hvert fald svært at se, at der nogen steder var særlige tiltag i retning af det, den konservative ordfører i dag er så klog på med hensyn til, hvad den socialdemokratiske arbejdsminister kan gennemføre i dag.

(Kort bemærkning).

Jens Vibjerg (V):

Nu hørte vi jo, at den socialdemokratiske ordfører end ikke har gjort sig overvejelser om, hvor stor regningen til erhvervslivet kunne blive i de kommende år, men jeg kunne godt tænke mig at spørge SF, om SF har gjort sig nogen overvejelser om, hvor mange penge der skal bruges på området i de kommende år. Vi ved jo, hvad staten kommer med, for det ligger fast, og derfor er det jo lidt interessant at høre, hvad SF som forligspartner har gjort sig af overvejelser på dette område.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Den normalt så indsigtfulde hr. Aage Frandsen har ikke studeret regeringens indsats i begyndelsen af 1990'erne, for hvis han havde gjort det, ville han ikke have udtalt sig, som han gjorde.

Der blev nedsat et tværministerielt udvalg i begyndelsen af 1990'erne under ledelse af departementschef Hassenkam, netop for at samordne vilkårene i erhvervsuddannelsessystemet og AMU. Det afgav betænkning nr. 1234, som resulterede i to lovforslag, der blev fremsat i januar 1993 og blev overtaget af den efterfølgende regering og senere gennemført her i Folketinget. Der var altså i høj grad initiativer herfra, og det har jeg nu oplyst hr. Aage Frandsen om.

Men mit spørgsmål til hr. Aage Frandsen er: Det var en bemærkning i hr. Aage Frandsens indlæg, nemlig at der bliver sikkerhed for, at der ikke kommer nye uddannelser ind, som bliver AUF-finansieret. Skal det forstås sådan, at også arbejdsgiverparten i AUF har vetoret over for optag af andre uddannelser end dem, der er nævnt i forslaget til AUF-finansiering? Har arbejdsgiverne vetoret?